

[Damsgaard.]

vi andre da også, men spørgsmålet er, om de midler, man her tager i brug, vil føre dertil. Jeg tror det ikke, tværtimod.

Med hensyn til de tidligere blokerede udgifter, de 250 mill. kr., så var de et led i VKRs tilbageholdenhed over for offentlige udgifter, en vej, som jeg mener var og stadig er nødvendig, og økonomi- og budgetministeren siger i sin tale, at blokeringerne så vidt muligt skal fastholdes, dog med enkelte undtagelser. Ja, undtagelserne har vi jo erfaret nogle af, og det, jeg nu vil spørge om, er: vil man stadig justere disse beløb, måske søge en del af dem genbevilget ligesom de 50 mill. kr., som vi skal drøfte i finansudvalget i morgen? Er det sådan en reserve, man har, som man vil justere en gang imellem? Og hvis man så får nogle nye ideer, som koster penge — og det gør de fleste — vil man så prøve på at få disse beløb genbevilget fra disse blokerede beløb, som vi ærligt mente skulle have været sparet?

I slutningen af økonomi- og budgetministerens fremsættelsestale siges det, at statens opsparingsoverskud repræsenterer en væsentlig finansieringskilde for resten af samfundet. Ja, jeg så nu hellere en mulighed for privat opsparing — det har fru Grethe Philip også været inde på — end at man fjerner det, jeg kaldte læpladserne for privat opsparing. Så er der kun staten tilbage til at skaffe de opsparingsmidler, som er nødvendige, hvis der skal være en ekspansion i samfundet og i erhvervslivet. Det er min opfattelse, at det offentlige ikke skal være ene om at spare op.

Så skal der planlægges, siger ministeren, og her kommer så den nye opfindelse, kapitalmarkedsrådet, ind i billedet. Spørgsmålet er, om vi egentlig har brug for det råd. Det har vi allerede drøftet i finansudvalget, hvor ministeren gav os retningslinjerne for opbygningen af dette råd, og den plan, vi fik dér, har vi selvfølgelig spekuleret på senere. Jeg har også set, at smedenes formand, Hans Rasmussen — han siger tit

noget fornuftigt — sagde til Kristeligt Dagblad den 8. december, at han ikke mente, man havde særlig brug for det nye råd, det kunne slås sammen med det økonomiske råd. Det var netop de tanker, vi var inde på, og som ministeren fuldstændig afviste. Er det ikke to råd med nogenlunde samme opgave? Måske ikke helt med samme bestyknings, men dog. Jeg ville næsten tro, at man kunne lade det økonomiske råd klare det, som man har tiltænkt det nye råd; og hvad man kalder rådgivningsorganet, kan vel ikke være afgørende. Hans Rasmussen mener, at det økonomiske råd er en diskussionsklub, hvor medlemmerne ytrer sig ud fra den enkeltes organisations interesse. Han må jo vide det, for han er medlem. Det var jo ikke tanken med det nye organ; hvis vi skal have sådan et, så lad os da i hvert fald nøjes med ét, så kan de jo diskutere dér. Der er nu for øvrigt kommet mange gode råd fra det økonomiske råd, men spørgsmålet er, om vi ikke i fællesskab skulle overveje at spare det nye råd eller i hvert fald få disse to arbejdet sammen. Det, som Hans Rasmussen siger, er jo nok sat på spidsen, men det er nu nok — det tror jeg han har ret i — ikke flere råd, erhvervene trænger til. Det er kontanter, det er penge til investeringer og ikke sådan et råd, som man måske kan camouflere visse vanskeligheder i.

I ministerens fremsættelsestale tales der om at finde nye sparemuligheder i statens budgetter. Det lyder godt, og derfor er det skammeligt, at vi ikke får disse 3 års budgetter før til februar, men det er der ikke noget at gøre ved.

Må jeg lige sige til sidst som en slags konklusion på de betragtninger, jeg har valgt at gøre her, sige: jeg er egentlig oprigtigt bange for, at en ny offentlig udgiftspekspllosion er under udvikling, og det er jeg trods budgetministerens forsikring. Store offentlige byggerier sættes i gang. Vi har jo bevillinger på hundreder af millioner kroner i finansudvalget. De kommer på stribe nu. Nye driftsudgifter tillades. . . .